

Так от жив собі та був собі чорнявий хлопчик, у селі Ясному, Чудесного району, Чудової області, на Радянській Україні.

Було йому вже років, мабуть, з одинадцять, а то й ще менше,— чи аж не десять років йому було.

І здорово він стріляв з рогатки.

І в собак стріляв, і в котів стріляв, і в горобців стріляв.

Як стрельне, бувало, він у собачку — собачка скавучить, як у кота — кіт нявчить, а як у горобця стрельне — а шибка у сусідньому вікні тільки — дзень! — розбилась шибка, а горобець тільки — цвірінь-цвірінь! — весело так цвірінькає горобець, з того хлопчика ніби насміхаючись:

— Ага! Хотів мене влучити, а влучив у шибку! Ага! Цвірінь-звірінь у шибку!

І курих той хлопчик, і негарно лаявся, і в орлянку грав, і з учителями своїми, як зустрічався на вулиці, не вітався.

Неслухняний хлопчик був.

І так дожив аж до Нового року.

А на Новий рік у школі ялинка мала бути, де кращим учням подарунки даватимуть, а неслухняним учням нічого не даватимуть.

Чекав на ту ялинку й наш хлопчик, але надії на подарунок у його не було, бо не слухався він нікого, кепсько вчився, тільки й того, що з рогатки стріляв здорово.

Сердитий ліг він під Новий рік спати.

Тільки-но заснув, аж ось йому сон сниться!

Та який сон!

Ніби держить чорненький собачка в лапках рогатку й на його націлюється. Він злякався й просить того собачечку:

— Жучок! Не стрілай у мене, мені буде боляче!

— А ти,— каже Жучок,— у мене стріляв! І мені було боляче, а ти ж стріляв!

— Не стрілай,— плаче хлопчик,— я більше не буду!

— Ну, добре,— Жучок каже,— не буду. Я кращий од тебе! Не буду!

Побіг Жучок, аж тут Кіт. І теж із рогаткою і на хлопчика націлюється.

— Ой, котику, ой, братику, не стрілай! Я більше не стрілятиму!

— Ага,— замуркотів Кіт.— Ага!

І побіг, весело нявкаючи.

А потім ніби налетіли на нашого хлопчика горобці, а потім почали на його летіти розбиті шибки.

Він як закричить:

— Мамо!

І прокинувся.

Підійшла до його мама, заспокоїла, а він мамі й каже:

— Мамо! Не стрілятиму з рогатки, слухатимусь, добре вчитимусь, і буду ввічливим, і нікого не ображатиму.

— Оті добре,— сказала мама.— З Новим тебе роком, мій хлопчику! — І поцілувала його.

А подарунки новорічні наш хлопчик аж через рік на ялинці одержав!
Як найкращий учень.